

prism
ปรีชัม

พนมเทียน

เล่ม 3
เสปครุท

พยัคฆ์ร้าย 666

เล่ม 3

คำนำสำนักพิมพ์ (ฉบับอีบุ้กวาระครบรอบ 10 ปี)

หลังจากที่จัดทำอีบุ้ก เพชรพระอุมา ไปเมื่อปี 2556 บัดนี้เป็นอีกครั้งที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ศิลปินแห่งชาติ พนมเทียน โดยท่านได้มอบผลงานแนวจารกรรม สืบสวนสอบสวนเรื่อง เล็บครุฑ แก่สำนักพิมพ์ เพื่อจัดทำอีบุ้ก สสนองตอบความต้องการของนักอ่าน อนึ่ง เล็บครุฑ นี้ พนมเทียน เขียนขึ้นก่อนเรื่อง เพชรพระอุมา ร่วมสิบปี คือเขียนเมื่อปี 2499 ลงพิมพ์เป็นตอนๆใน เพลินจิตต์สามรส จากนั้นสำนักพิมพ์ เพลินจิตต์จัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดสามสิบสอง หน้ายก วาดภาพปกโดย วารินทร์

เล็บครุฑ ยุคนั้นถือว่าโด่งดังและเกรียวกราวเป็นอย่างมาก นับเป็นตำนานบทหนึ่งของวงการวรรณกรรมไทย กล่าวคือ เล็บครุฑ โดยตัวเรื่องกับลีลาการประพันธ์ของพนมเทียนแล้ว ต้องเรียกว่ามีลูกล่อลูกชน มีเสน่ห์ยั่วชวน คือเรื่องนั้นตื่นเต้นเร้าใจ และก็ครองใจผู้อ่านให้คอยติดตาม จนถึงขนาดที่ว่า มีผู้อ่านไป

เข้าแถวต่อคิวรออ่านที่โรงพิมพ์ ขณะที่เจ้าของสำนักพิมพ์ คือ เวช กระตุกฤษ ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ผู้ดมดใจนักเขียน (ไม่ให้นักเขียนย้ายสำนักไปเขียนให้สำนักพิมพ์อื่น) ด้วยการสั่ง (นำเข้า) รถอเมริกัน Packard V8 สุดหรูเร็ด ราคาสูงลิ่ว คันแรกและคันเดียวในประเทศในขณะนั้น ให้กับพนมเทียนได้ขับโฉบเฉี่ยว

อีกทั้งในปี 2500 ที่ เล็บครุฑ ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ โดย สุพรรณ พรามณพันธ์ุ กำกับการแสดง และ พระเอกลือชัย นฤนาท รับบทเป็นซีฟ ชูชัย ก็ได้สร้างกระแสให้ลูกผู้ชายเท่าๆ กว่าก่อนเมืองที่ต่างก็พากันเดินยกไห่และเอียงคอเพื่อเลียนแบบบุคลิกซีฟ ชูชัย

ซีฟ ชูชัย เขาคือใคร ทำไมเขาจึงยังอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านมานานร่วมจะหกสิบปีเข้าแล้ว และนอกจากซีฟ ชูชัย แล้ว ยังมีตัวละครชายหญิง พระเอก นางเอก ดาวร้าย ดาวร้ายตำรวจ ทรชน นักสืบ พ่อค้า นายทุน คนไทย คนจีน หรือใครอีกบ้าง ที่จะมาสร้างความลึกลับซับซ้อน สร้างความตะลึงพรึงเพริดแก่ผู้อ่าน ว่าเขาผู้นั้นแท้จริงแล้วอาจคือผู้บงการ เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมดของอั้งยี่ เบื้องหลังสมาคมสิงเอ็ง หรือสมาคมเล็บครุฑ สาขาประเทศไทย

และกัด้วยยุคนั้น คือยุคสมัยที่อันทพาลครองเมือง อันยังคาบเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้อง เพื่อปลดปล่อยประเทศจากนักล่าอาณานิคม เรื่องโจรจีนแดงที่หวังจะแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้ หรือเรื่องที่ว่าใครมีนกอินทรีกายสิทธิ์ไว้ในครอบครองครบทั้งหกชิ้น ผู้นั้นครองโลก กระทั่งทำที่สุดแล้วเรื่อง เล็บครุฑ นี้มิใช่नियाยสืบสวนสอบสวนจรรยากรรมกันอย่างดาดๆพินๆ ทว่า เล็บครุฑ คืออาชญุนิยายเรื่องโดดเด่นสุดและสุดแสนจะคลาสสิก อีกทั้งจะละเอียดยับย้อยในแต่ละฉากแต่ละตอน ในทุกๆพฤติกรรมของตัวละครทุกๆตัว ทั้งยังบันทึกจากและโฉมหน้าสังคมยุคสมัยนั้นเอาไว้ได้อย่างไม่มีเรื่องใดในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้

เล็บครุฑ เป็นอาชญุนิยายที่นักเขียนคิดเขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริง ผสานเข้ากับจินตนาการอันล้ำเลิศ ประสบการณ์จริง คือครั้งหนึ่งพนมเทียนเคยเป็นตำรวจลับเคยเป็นคนหนุ่มที่คลุกคลีติดโม่งอยู่กับนักเลงอันทพาล เล็บครุฑนับเป็นนิยายสร้างชื่อเสียงให้กับพนมเทียน ทำให้พนมเทียนเกิดเต็มตัว หลังจากที่เขาเป็นนักเขียนหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรงมาจากเรื่อง จุฬาทริศูณ

เลียบครุฑ ฉบับที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือ และภายหลัง
ที่ผ่านยุคสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มาแล้ว ก็มีสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า
สำนักพิมพ์हररा ที่เคยจัดพิมพ์เลียบครุฑ ไว้ แต่จะกี่ครั้งก็หน
และพ.ศ.ใดบ้าง หลักฐานไม่ระบุไว้อย่างชัดเจนนัก กระทั่ง
สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม เป็นผู้พิมพ์ขึ้นใหม่ในปี 2539
ตราบจนปัจจุบัน

เลียบครุฑ ยังนับเป็นนิยายที่มีความยาวร่วม 3,000 หน้า
แบ่งภาคตอนออกสองตอน ตอนแรกให้ชื่อตอนว่า “พยัคฆ์ร้าย
666” และตอนสองให้ชื่อว่า “นรกจาง ชู เหลียง” ซึ่งเมื่อแพรว
สำนักพิมพ์ได้รับลิขสิทธิ์สำหรับจัดทำอีบุ๊กขึ้นในพ.ศ.นี้ ก็ถือว่าเป็น
อีกทางหนึ่งสำหรับนักอ่านยุคใหม่ที่จะได้อ่าน เลียบครุฑ กัน
อย่างสะดวกและง่ายดายที่จะพกพาไปอ่านยังที่ไหนๆในโลกนี้

ที่สำคัญ เลียบครุฑ โดย พนมเทียน ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มที่
เป็นหนังสือ หรือรูปแบบที่เป็นอีบุ๊ก โดยนามานี้ จะไม่ทำให้
ผู้อ่านผิดหวัง.

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2558

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช 2540

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า 5 ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนมากถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือ

มีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชวนิยาย นวนิยายแนวสืบสวน สอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษาด้วย ลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่อง ไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่ นิยมกันมาตลอดกว่า 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้ “สกลวรรณ” นำศิวราตรีมาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ พนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่ โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันจะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์

ทั้งดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัยและต่าง
สถานภาพมาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ ๖
หนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม ๗
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๘
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี ๙
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๑๐
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๑๑
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๒
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๓
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๔
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๕
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๖
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง ๑๗

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสาร
ของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของ
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

31 แผนวิหาศกรรม

“เฮ้ย! อ้ายลูกชาย!”

ชีพ ชูชัย หยุดก๊กอยู่กับที่ หย่อนถุงเงินหายแวบเข้าไป
ในกอหญ้าคาอันหนาที่บนนั้นโดยเร็ว

เสียงหัวเราะนั้นดังมาจากเบื้องหลัง อ้อแอ้เล็กน้อย เสียง
ชนิดนั้นชินอยู่กับทุกโสตของปวงทรชนเป็นอันดี ไฟฉายขนาด
สามท่อนสอดจับมาที่เขา และผีทำหนักรุกเข้ามามีใกล้

“ข้านึกแล้วเองนั่นเอง อ้ายชีพ จำทำเดินของเองได้นี้หว่า”

ไฟฟ้าดับลง เสียงหัวเราะก๊ากกักดังมาจากผู้ที่สืบเท้าเข้ามา
ยืนเท้าสะเอวอยู่เบื้องหน้า ร.ต.อ.ชรินทร์นั่นเอง สารวัตรประจำ
ท้องที่สวมกางเกงสีกาก็ไปรเวทและเช็ดขาลอยชายเพียง
ตัวเดียว ใบหน้าออกตึกกริเหล้าเล็กน้อย ท่าทางกำลังอารมณ์ดี
มองดูหน้าทรชนยิ้ม ๆ

มือหนัก ๆ ของสารวัตรเอื้อมมาตบที่กระเป๋และเอวของ
ซีฟ ไม่พบอะไรแอบซ่อนอยู่เลยก็หัวเราะ

“อ้อ ฟ้ามั่นคงจะฝ่าหัวหมากันคราวนี้เองแหละเว้ย ที่อ้าย
ลูกชายข้ามันน่ารักขึ้นจนผิดหูผิดตาไป เขี้ยวเล็บของเอ็งเอาไป
ซ่อนไว้ไหนหมดวะ?”

“ไม่มีหรอกครับ สารวัตร ให้ตายโหงสิเฮ้อ!”

ทรชนตอบหน้าตาเฉย

“จริงเหรวะ มีดกมิดโกนอะไรก็ไม่มีเลย?”

“จริงครับ”

“อ้อ งี้มันก็ค่อยเป็นผู้เป็นคนกับเขาหน่อยสิ ใจ ไปไหนมา”

“เกร่รับลมหัวคำ”

ซีฟเล่นลิ้น สารวัตรหัวเราะอีก

“อ้ายเวร หมั่นไส้ชะจริง ประเดี้ยวพอกก็จะถีบเปรี้ยงเข้า
ให้เท่านั้น ไป...รีบ ๆ หลบหัวไปเสียให้พ้น สายตรวจผ่านมา
ทางนี้เอ็งจะถูกลากไปนอนกรงอีก ระวังหน่อยนะโว้ย อย่าให้มัน

เกะกะจุ่นจ้านลูกนัยน์ตาพวกสันติบาล ดีไม่ดีพออิงมึงทิ้งเสีย
แล้วจะหาว่าข้าไม่เตือน”

กล่าวจบสารวัตรผู้มีอารมณ์ดีอยู่เป็นนิจก็ป่นด่าพึมพำ
ออกเดินแกว่งๆ ผละจากไปด้วยฤทธิ์ครีမ်ของวิสกี ชีพ ชูชัย
อมยิ้มเรียกเบาๆ

“สารวัตรครับ”

“อะไรอีกเล่าไวย”

สารวัตรหันกลับมาขมวดคิ้ว

“บุหรีของสารวัตรครับ”

บุหรีอเมริกันแบบ ‘เตกอรช’ ฉุนจัดของนายตำรวจ บัดนี้
ถืออยู่ในมือของทรชนและยื่นคืนมาให้ ส่วนตัวหนึ่งคาบอยู่ใน
ปากเรียบร้อยแล้ว สารวัตรสะดุ้ง อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง
ก้าวพรวดเข้ามากระซาคคืนไป ด่าขรม

“อ้าว เวร! อ้ายอัปรีย์! ล้วงกุเข้าให้แล้วสิ อ้าว เฮ้ย!
นั่นกระเป๋าดังคึกนี้หว่า แล้วก็ป็น...ว่า เอ็งเอาไปไววะ มันอยู่ใน

กระเป๋าทองแดงชำแท้งๆ แผลอแผล็บเดียวมันล้งไปเสียแล้ว
มือเบาบรรลั้กุดเทียวนะมึงนี้ นิสัยเสีย แก่ไม่หาย”

ในมือซ้ายของจอมทรชนคือซองบุหรีและซองธนบัตร
วางเรียงอยู่ ส่วนมือขวายื่นส่งให้ คือสมิธ บอด้การัดของ
นายตำรวจ ซึ่งความจริงยัดอยู่ในกระเป๋าลังสารวัตร ชีพ ชุชัย
ส่งคืนให้โดยดี ท่ามกลางเสียงพาด่าของสารวัตร

“ไม่มีเงินอีกแล้วสิ”

นายตำรวจถามปนหัวเราะ ครึ่งถอนฉิวครึ่งขบขัน ดึง
ใบละยี่สิบบาทออกมาส่งให้

“เอ้า! ข้าให้เด็กข้าวมัดมียี่จิบ แล้วอย่าเลือกไปล้งใคร
หรือเกิดเรื่องที่ไหนอีกล่ะ อ้ายเวรตะไล”

สารวัตรชนินทร์จากไปแล้ว

ชีพ ชุชัย พับเงินยี่สิบบาทบรรจุเสียบลงปากกระเป๋าสี
แล้วผิวปากยาว

นายตำรวจมือชั้นหนึ่งเช่นสารวัตรชนินทร์ แน่จนที่สุด
ไม่คิดที่จะเอาเรื่องอะไรกับเขา หรืออย่างน้อยที่สุดอาจจะโดย

แผนการบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้นายตำรวจของประชาชนคนนั้นปล่อยปละเขาไว้มาก่อน ในข้อนี้ทรชนอย่างชีพ ชูชัยตระหนักดี สมมติว่าเผอิญตำรวจที่มาพบเขาและจำได้ในขณะนี้ไม่ใช่สารวัตรชนินทร์ เขาอาจจะถูกรวบหรือยิงอย่างหนึ่งอย่างใดตามแต่ความเหมาะสม และนอกจากสารวัตรชนินทร์แล้ว หากจะมีตำรวจอีกสักคนหนึ่งที่ไม่ได้ทำที่ว่าจะเอาจริงเอาจังอย่างใดกับเขา นายตำรวจคนนั้นก็เห็นจะเป็นสารวัตรกริช กัจกร แห่งกองปราบพิเศษนั่นเอง

จะอย่างไรก็ตาม มนุษย์นอกกฎหมายอย่างเขาไม่พิสมัยสีงากก็ของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นัก เพราะแน่เสียยิ่งกว่าแน่ในข้อที่ว่า ไม่มีวันที่จะเป็นมิตรกันได้

เขาโฉบมาที่ภัตตาคารชายทะเลจันทร์เพ็ญ ยังไม่ทันจะได้อะไรรองท้องสำหรับอาหารค่ำ ก็ต้องเผ่นเพราะสารวัตรกริช กัจกร ในเสื้อฮาวายสีน้ำเงินเข้มและกางเกงเลิร์ตขาว นั่งซึ่มจิบเบียร์อยู่กับเพื่อนนายตำรวจด้วยกันสองสามคน โชคดีที่ยังมองไม่เห็นเขา ชีพย้อนกลับมาทางราชประสงค์แล้วเลยบึงหน้าหานักสืบอุกฤษฏ์ซึ่งกำลังควบเฟี้ยตหนูเหมือน

จะกินลมตระเวนอยู่แล้วนั้นลงไปทางบางกะปิ ตรงไปที่บ้าน
ของกินรีในซอยกล้วยน้ำไท คนไข้มลายูสองคนผิวเมียของ
หล่อนบอกว่าหล่อนไม่อยู่ ออกไปกับฝรั่งคนหนึ่งเมื่อเย็นนี้
ในที่สุดเขาย้อนกลับมาที่ร้านอาหารภรณ์

ที่นั่น เขาพบมรกต กำจกร เจิดฉายอยู่ในชุดก่อนไป
ในเวลากลางคืนสี่ตะกั่วตัด นั่งจิบกาแฟอยู่กับฮิวโก ฟรีส
ทนายความเยอรมัน นายจ้างของหล่อนสองต่อสองก่อนแล้ว
หญิงสาวปรายหางตากมกริบจับมาที่เขาอย่างฉงนนิคหนึ่ง
ชีพเดินผ่านเข้าไปยึดโต๊ะชิดหลังร้านสุด สั่งอาหารหนักอย่าง
ชนิดง่าย ๆ มาก้มหน้าก้มตาบรรจุกระเพาะด้วยอาการปกติ

ครูใหญ่ฮิวโก ฟรีส ก็จากโต๊ะของมรกตออกไป หญิงสาว
ลุกขึ้นยืน มีท่าเหมือนจะเดินตามไปด้วย แต่แล้วก็เดินย้อน
เข้ามาที่โต๊ะเขา ทردادตัวลงนั่งตรงข้ามอย่างเรียบร้อย

“นี่ยูดีไม่ว่าดี จะรนเข้าหาตะแลงแกงรึ?”

หล่อนพูดเบา ๆ เสียงต่ำ

“รู้มั๊ย ว่าพวกสันติบาลกำลังจ้องตะครุบตัวเธออยู่ และ
ที่นี่พวกนายตำรวจมาเกาะเกาะมากที่สุดเลย”

ชีฟเคี้ยวข้าวตุ๋นๆ ยกโหล่ทั้งสองชั้น ชะโงกหน้ามาพูด

“ใครจะมาทำอะไรสุภาพบุรุษชีฟ ชูช้ย?”

“เช้อ! ฉันทะมันสมเพชระคนทุเรศเธอเหลือเกิน”

“ดีแล้ว เดี่ยวจ่ายทรัพย์สินที”

“กินอะไรหือ เคี้ยวเอาๆ”

“ข้าวราดแกงกระต่ายหนึ่งจาน เกี้ยวปลาหนึ่งจาน แฮมสด
หนึ่งจาน กาแฟร้อนหนึ่งถ้วย”

“ตะกละพิลึก กินอะไรไม่กิน กินกระต่าย”

“เรามีให้เรากินได้ เราก็คควรจะกิน คุณหินสีเขียวของฉันทะ
จะลองดูบ้างก็ได้เน๊ กวางก็มี แะก็มี กบก็ดูเหมือนจะร้องอ๊ับๆอยู่
หลังร้าน”

“บ้า! ฉันทะไม่พิเรนทร์เหมือนเราหรอก สวาปามเข้าไปยัง
กะยักกะมาร”

“ชาติก่อนนี่ฉันทะเป็นทศกัณฐ์”

“ชาตินี้เลยมาเป็นโจร ว่าแต่เข้ามากินนี่นะ มีเงินจ่าย
ให้เขาเรียบร้อยดีดอกหรือ”

“โธ่ สารวัตรชนินทรให้มากินข้าวต้มก๊วยเมื่อกี้ ยี่จ๊ับพวด
เท่านั้นเอง”

“อ้าว!”

“แต่เดี๋ยวนี้ฉันมองเห็นเจ้ามือคนสวยเข้าให้แล้วละ”

“ดีนี่ ถ้าสมมติว่าไม่พบฉันล่ะ?”

“อ้อ ง่ายนิดเดียว สุภาพบุรุษชีพ ชูชัย ก็จะได้เงินอย่าง
ผิงผายออกไปจากร้านเฉยๆเหมือนเมื่อตอนเข้ามา”

“เจ้าของร้านนี่คงจะช่วยพิลึก ที่เวรมนุษย์เข้ามาในร้าน”

“เปล่า สำหรับฉันคิดว่าเจ้าของร้านเฮงที่สุดแล้วที่มีโอกาส
ได้ต้อนรับยอดมนุษย์อย่างฉัน”

“นี่เราไปไหนมา?”

“หลายแห่ง สนุกพิลึกละ ต่อยกะผู้ร้าย ชกกะตำรวจ แล้ว
หนีเตลิดเปิดเปิงมาที่นี้ ที่แรกจะเข้าไปขายทะเลจันทร์เพ็ญแล้ว

แต่เห็นสารวัตรกริชทองเบียร์อยู่กับพวกอศวินแหวนเพชร
สามสี่คน ฉันเลยต้องโกยอ้าว เออเนี่ย นายปากหนดของเธอ
ไปไหนเสียแล้วล่ะ?”

“ใครกันนายปากหนด?”

“อ้าว ก็หมอคความเยอรมันนายจ้างของเธอไงล่ะ”

“เขากลับไปแล้วละ ฉันมาพบกับเขาที่นี่โดยบังเอิญ”

“ฉันอยากจะพบเขาเสียจริง”

“ทำไม เรื่องอะไร?”

ชีพยัมยียวน นิ่งเฉยเสีย มรกดชักเตีอด

“ถ้าเธอทำให้ความปรานีของฉันลดถอยลงไป นอกจาก
จะไม่ยอมจ่ายสตางค์ค่าอาหารให้เธอแล้ว ฉันยังจะสั่งให้ตำรวจ
เอาตัวเธอไปกักไว้เดี๋ยวนี้”

หล่อนขู่เขา ชีพทำท่าขยักขย้อน รินเบียร์ขึ้นดื่มเต็มอีก
ยอมจำนนโดยดี

“ฉันอยากจะติดต่อกับเขาเรื่องหนึ่ง และอาจจะอาศัยเธอ เป็นล่ามช่วยส่งภาษาต่อไปอีกทีหนึ่ง”

“เรื่องอะไร?”

หล่อนถามโดยเร็ว นัยน์ตาตื่นวาว จ้องเขาตาไม่กะพริบ

“คือฉันมีวัตถุที่ทำด้วยทองคำขาวอยู่หลายชิ้น ต้องการ จะขาย ฉันทราบว่าเขาต้องการ”

มรกต กำจกร เบิกตาสว่างขึ้นอีก ความตื่นเต้นเกิดแก่ หล่อนเกินกว่าที่จะระงับ

อาการเช่นนั้นสังเกตเห็นชัดในความพิจารณาอันซ่อนเร้น ของซีฟ ชูชัย

“ทองคำขาว!”

หล่อนอุทาน

“อะไรล่ะที่เธอมีอยู่ และทำด้วยทองคำขาว?”

“ก๊นายจ้างของเธอต้องการอะไรล่ะ ที่ทำด้วยทองคำขาว เธอรู้ไม่ใช่รึ?”

เขาย้อนถามมาโดยเร็ว ทางเสียงบอกความจริงจังและ
เย้ายวนเร้นลับ มรกต กำจร อึ้งไปนาน

“ไปบอกเขาเถิด ว่าติดต่อกับฉันดีกว่าที่จะติดต่อกับเธอ”

ชีพกล่าวต่อไป

“เพราะเธอเพียงแต่วางอุบายลงเขาเพื่อจุดประสงค์
ที่จะทราบว่าเขาต้องการอะไรเท่านั้น สิ่งที่เขาต้องการแท้จริง...
อยู่ที่ฉัน”

มรกตมองดูตาเขาแทบไม่กะพริบ

และชีพ ชูชัย ก็จ้องสบตาหล่อนนิ่ง

หล่อนเป็นผู้ชำระเงินค่าอาหารให้แก่เขาและชน
ออกมาที่รถแท็กซี่ของหล่อนโดยเร็ว เขากลายเป็นโซเฟอร์
ให้แก่หล่อนชั่วคราว ระหว่างที่อยู่ด้วยกันในรถ หล่อนเอ่ยขึ้น
เหมือนกระซิบว่า

“เธอไม่ใช่ชีพ ชูชัย!”

เขายิ้ม มองดูหล่อนทางกระจกเงา

“ถ้าเช่นนั้นเธอจะให้ฉันเป็นใครล่ะ?”

“ใครไม่ทราบได้ แต่ไม่ใช่ชีพ ชูชัย ได้ยินไหม?”

หล่อนเน้นเสียง จ้องเป้งมอดูเขา ทรชนกัมศีระให้
นิตหนึ่ง ทั้งหัยันและยัระคนกัน

“ก็ดีเหมือนกัน ถ้าเธอจะเปลี่ยนชื่อให้ฉันเสียใหม่ ฟัง
เพราะกว่าเก่าที่ฉันมีอยู่แล้ว ฉันจะเป็นใครดี”

“ไม่มีใครจะรู้ดีไปกว่าตัวเธอเองเลย เหตุผลหลายสิ่ง
หลายอย่างที่มีอยู่ในสมองและกำมือของฉันทันนั้นแก่ฉันเช่นนั้น”

“อะไรบ้าง?”

“จะให้ฉันแสดงเหตุผลนั้นออกมาหรือ?”

“ก็เธอจะแสดงไหมล่ะ?”

“ก็ได้ ฉันทันพบว่าเธอพูดจีนได้ดีทุกแขนง แต่ชีพ ชูชัย
นั้นในบันทึกของแพ้มอาชญากรบอกชัดอยู่ว่าเขาไม่มีความรู้
ในภาษาจีนเลย”

“ก็ไม่นั่นก ก่อนที่ตำรวจจะทำประวัติของฉันนั้น เขาก็ไม่ได้สอบถามคิดว่าฉันพูดจริงได้หรือไม่”

“เมื่อก็เธอบอกฉันให้เป็นล่ำนพูดกับมิสเตอร์ฟรีสไซ์ไหม?”

หล่อนถามโดยเร็ว ยิ้มนิดๆจับอยู่ที่ริมฝีปาก

“ใช่”

เขาก็มืดศีรษะรับรอง

“นั่นแสดงว่าเธอพูดจริงไม่ได้”

“ถ้าได้ ปานนี้ฉันคงทำงานอยู่ในบริษัทห้างร้านของฝรั่งแล้ว ไม่มาฉกชิงวิ่งราวเขาอย่างนี้หรอก”

มรกตหัวเราะเสียงพร่ำอยู่ในลำคอ แม้มริมฝีปากแน่น

“ทีนี้เหตุผลข้อหลังมันจะยืนยันเด่นชัดลงไปอีกหรือไม่ ถ้าฉันจะบอกกับเธอว่า เธอพูดได้ดีทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส”

ชีพผิวปากหือ มีอาการขบขันอยู่ในลักษณะ และโดยที่เขายังมิได้โต้ตอบมาเช่นไร เสียงเร็วปรือของมรกตติดต่อมาอีก

“และไม่ต้องมดเท็จอำพรางฉันอีกต่อไป เพราะฉันกำลังจะบอกเหตุผลว่า เหตุใดฉันจึงรู้เช่นนั้น เมื่ออาทิตย์ก่อนนี้ที่โคโคไนต์เรสเทอรองต์ เธอปลอมร่างเป็นพ่อค้าของเก่าไปติดต่อกับฝรั่งอเมริกันคนหนึ่งเกี่ยวกับการซื้อขายแร่ทองคำขาว ลักษณะของเธอในขณะนั้นมันไม่มีแววของชีฟ ชูชัย อยู่เลย แม้แต่สักนิดเดียว ต่อมาอีกสองวันจากนั้น ที่คลับ 85 เธอสนทนาอยู่กับผู้หญิงฝรั่งเศสอีกคนหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องทองคำขาวชนิดเดียวกัน บุคคลทั้งสองที่เธอปลอมตัวเข้าไปพบล้วนเป็นตำรวจลับของแต่ละประเทศที่เข้ามาปฏิบัติงานลับลับขึ้นหนึ่งอยู่ในประเทศไทยด้วยกันทั้งคู่ พฤติการณ์เร้นลับของเธอทั้งสองครั้งนี้ แม้จะไม่มีใครรู้เห็นเลย ก็อย่าคิดจะรอดพ้นจากสายตาของฉันไปได้ ฉันพบมันโดยบังเอิญที่สุด”

จอมกวณเมืองยี่มเป็นปกติอยู่ในสีหน้า ความเปลี่ยนแปลงใด ๆ มิได้ปรากฏขึ้นเลย เขาฟังหล่อนเหมือนฟังเรื่องซ้ำชนิดหนึ่ง ไม่ได้แย่งคั่งง้างใด ๆ ทั้งสิ้น

“อะไรเป็นจุดประสงค์ของเธอที่ทำเช่นนั้น ฉันหมายถึงเข้าไปติดต่อกับฝรั่งพวกนั้นเพื่อจะขายทองคำขาว”

หล่อนถามมาอีก เขาหันม่าย้อนถามเอาบ้างว่า

“ก็อะไรเป็นจุดประสงค์ของเธอหรือตำรวจลับทุกคนที่พยายามจะแสดงตัวเป็นนักค้าของเก่า ติดต่อไปยังชาวต่างชาติทั่วไปที่เกะกะอยู่ในเมืองไทยขณะนี้เล่า”

“เราต้องการจะสืบทราบให้ได้ว่า ชาวต่างประเทศพวกนั้นต้องการอะไรที่แท้จริง และเพื่อจุดประสงค์อันใด” หล่อนตอบ

“ส่วนฉัน ต้องการจะขายของของฉันนะสิ” เขาตอบปนหัวเราะ มรกตมองดูเขาอย่างระแวงแคลงใจไม่สิ้นสุดไป

“ถ้าหากว่าจะมีความลึกลับอะไรที่ผูกพันกับพวกเราในขณะนี้ สุดยอดของความลึกลับนั้น ฉันคิดว่าเป็นเธอนั่นเอง”

“ถ้าหากจะมีความลึกลับอะไรที่อยู่ใกล้ตัวของฉันขณะนี้ สุดยอดของความลึกลับอันนั้นก็คือความงามในประกายตาของมรกตนี่เอง เพราะฉันหารู้แน่ลงไปไม่ว่า ฉายแสงบอกความหมายเช่นไรต่อทุกชายที่เกี่ยวข้องผูกพันอยู่กับหล่อน”

มรกต กำจกร ค้อนเขาจนตาคว่ำโดยที่หล่อนเองก็ไม่รู้สึกตัว แต่ฝ่ายคอยสังเกตอยู่ด้วยอารมณ์ครั้นเคร่งก่อนแล้วนั้น บอกได้ว่าหล่อนสวยเพิ่มขึ้นอีกจากอาการเช่นนั้น

“ฉันคิดว่าเธอกำลังจะทำงานชิ้นหนึ่ง จะเป็นมิตรหรือศัตรูก็ไม่ทราบได้ แต่งานชิ้นนั้นละม้ายพวกเรามาก นั่นคือ เธอต้องการจะสืบทราบถึงสิ่งอันลึกลับชนิดหนึ่งซึ่งเป็นความต้องการของชาวต่างประเทศหลายชาติระบาคเข้ามาในเมืองไทยขณะนี้ บอกฉันสักหน่อยไม่ได้ใช่ไหม เธอเป็นมิตรหรือศัตรูของเรา”

“เอ...ท่าจะเป็นศัตรูเสียมากกว่าระมัง ตัวฉันเองเคยเป็นมิตรกับพวกตำรวจเสียเมื่อไหร่ละ เธอก็บอกฉันอยู่เมื่อตะกี้นี้เองว่าตำรวจกำลังเล่น ‘โปลิซจับขโมย’ อยู่กับฉัน และในขณะนี้ไม่ว่าจะเดินไปที่ใด ฉันก็ต้องไปอย่างตัวลีบ ๆ หลบ ๆ ซ่อน ๆ เจอะหน้าตำรวจได้เสียเมื่อไหร่ สำหรับเธอเอง”

เขาหันมามองดูหล่อนอีกครั้ง และกล่าวต่อมาอย่างหน้าตาเฉย

“เป็นศัตรูแน่เทียว รวมทั้งพี่ชายของเธอ สารวัตรกริชด้วย เพราะฉันเพิ่งจะได้ทำสัญญารับจ้างมาฆ่าสารวัตรกริชหยกๆนี่เอง เดี่ยวก่อน ฉันต้องหาเส้นทางโอกาสเหมาะเสียก่อนได้ที่เมื่อไหร่ละก็ ฉันจะเข้าไปยิงสารวัตรกริช แล้วจุดเธอเข้าช่องของอ้ายเลียบครุฑให้ได้ คอยดูฝีมือชีพ ชูชัย บ้าง”

“เธอรับจ้างอ้ายเลียบครุฑมาฆ่าพี่ชายฉัน!”

หล่อนร้องเสียงแหลม มีความประหลาดใจมากกว่า
ตื่นตระหนกตกใจ เขาพยักหน้า

“ใช่ ฉันเอาเงินมาแล้วด้วยสิ แต่ยังไม่ไ้ลงมือเลย”

“ฮือ”

หล่อนคราง ขณะที่หัวเราะเสียงแหลมใส ข้าเลื่องมองดู
เขา กล่าวปนยิ้มขบขันต่อมา

“ถ้าจะไปฆ่าพี่ฉันเมื่อไหร่ละก็ บอกให้รู้ล่วงหน้าด้วยนะ
จะได้เตรียมรับมือ”

“บอกไม่ได้สิ ขึ้นบอกเสียก่อน งานของฉันก็ไม่สำเร็จ
เท่านั้น”

มรกต กำจร เอนกายฟังเบาะหลัง ทอดดวงตามองดูเขา
ทุกอิริยาบถแห่งการเคลื่อนไหว ลักษณะการมองเช่นนั้น
หล่อนไม่ได้มองดูชายทรชนที่มีนามว่าชีพ ชูชัย หากแต่
มองดูใครสักคนหนึ่ง ซึ่งหล่อนเองก็ไม่สามารถจะทราบ
ได้ว่าใคร

มรกต กำจกร ไล่เขาลงอย่างไม่มีพิธีรีตองเมื่อรถเลี้ยวลง สะพานหันและป้ายหน้ามาทางโรงหนังคิงส์ ซีพอดเลื่อนออก และรถไทม์ออก พอรรถของหล่อนเคลื่อนผ่านหน้าเขาไป ทั้งเลื่อนออกและไทก็เหวี่ยงหรือเข้าไปกองอยู่ในเบาะรถทางเบี่ยงหลัง โดยที่เจ้าของรถไม่รู้ตัว แล้วบัดนั้นเองเขาจึงมีเพียงกางเกงสากลขาวเรียบและเชิ้ตตัวเดียว ดูกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ไม่สะดุดตา...เป็นที่สังเกตของใคร

ขณะนั้นมันเป็นเวลาเพียงสองทุ่มครึ่งและย่านนั้นอบอุ่น คับคั่งตามสภาพของมัน

นามของหญิงจีนชรา ลี้ม อี้หลาน ผุดขึ้นในสมองของเขา บันไดสำหรับที่จะนำเขาขึ้นไปสู่ความลับของอินทรีกายสิทธิ์ ทอดลงมาให้เขาไต่เต้าขึ้นไปเป็นลำดับ มันดูเหมือนจะมาถึง ครึ่งทางแล้ว

เหตุใดปรีตะ ฮันหม ผู้เฒ่าลับจึงวางอุบายซ่อนเงื่อนสำคัญ ไว้กับเขา โดยหลอกใช้ให้เป็นผู้แสวงหาส่วนประกอบของอินทรี เพื่อนำไปถึงมือขุนพลจาง

เหตุไฉนเพยเอียน นางนกดอของเล็บครุฑ จึงตกอยู่ใน
อำนาจบังคับบัญชาของปรีตะ ฮันม จันทมหันทางกระดิกกระเดี้ย
ยอมรักษาส่วนประกอบของอินทรีไว้เพื่อรอคำสั่งเปลี่ยนแปลง
โดยข้อสัตย์อย่างชนิดเอาชีวิตเป็นประกัน

และเหตุไร คัสตาฟา ผู้ซึ่งรูปการณ์แสดงชัดว่าล่วงรู้เหตุ
ประสานงานดีแล้วกับปรีตะ ฮันม จากระหัดลับที่ถือมา โดยเขา
ยินยอมมอบแนะช่องทางไปสู่ส่วนอื่นๆต่อไปโดยที่ไม่คิดจะดันดัน
แสวงหาด้วยตนเอง ทั้งๆที่ก็รู้บาะแสอยู่แล้ว

ปัญหาเหล่านี้ประดังประเดอยู่ในความขบคิดไตร่ตรอง
หนักหน่วง

แล้วเขาก็รู้ว่าตนเองตกอยู่ในฐานะตัวกลางเพื่อถือไฟ
อันสำคัญยิ่งไปสู่เป้าหมายซึ่งได้กำหนดไว้แล้วโดยมันสมอง
ที่ฉลาดเฉลียวและเต็มไปด้วยเล่ห์ แฉฉอนที่สุด เจ้ามันสมองนั้น
จะต้องรู้อยู่แก่ใจดีกว่าไฟไหม้ นั่น ทั้งๆที่เป็นสิ่งปรารถนาอย่างยิ่ง
ก็หมดโอกาสที่จะถือไว้ในมือของตนเองได้ เพราะเกรงวิบัติภัย
ที่จะมาสู่โดยไม่รู้สึกตัว ประกอบเหตุผลอันน่าจะคิดอีกหลาย
อย่าง ทำไมปรีตะ ฮันม และคัสตาฟาไม่ค้นหาสิ่งนั้นเสียเอง
มันไม่เป็นการสะดวกตายยิ่งขึ้นหรือสำหรับจุดประสงค์ที่จะให้ไป

ถึงมือของผู้บัญชางานใหญ่ภาคพื้นประเทศไทย และในระหว่าง
บุคคลสำคัญของเล็บครุฑทั้งสามคือ ขุนพลจาง ที่เขาเพียงแต่
แววกิตติศัพท์

ปรีตะ ฮันัม และคัสตาฟา ต่างคนต่างจะมีลับลมซ่อน
เงื่อนต่อกันเกี่ยวกับอินทรีสำคัญตัวนี้หรือไม่ ทุกสิ่งทุกอย่าง
มันเต็มไปด้วยการคุมเชิงและชิงไหวพริบกันอย่างน่าขนพอง
สยองเกล้า

ลี้ม อีหลาน หญิงชราคนนั้นเป็นกุญแจดอกต่อไปสำหรับ
เขา ถ้าไม่มีอะไรมาขัดขวางความตั้งใจของเขาเสีย เขาจะต้อง
ค้นพบตัวนางในคืนนี้ให้ได้

ซีฟ ชูชัย ตั้งเข็มบ่ายหน้าเข้าสะพานหันตัดออกถนน
อนุวงศ์ หมายถึงจะใช้นทางอันสลับซับซ้อนและแออัดไปด้วย
ชาวจีนถิ่นนั้นเป็นเครื่องกำบังตนมาเพื่อไพล่อกแถวเขวราช
พอผ่านราชวงศ์ เข้าเขตทรงวาด และตัดเข้าตรอกแคบ ๆ สกปรก
อันจะนำทางออกไปสู่เขวราชสายใหญ่ ก็ประจันหน้ากับทรชน
พวกเดียวกันอย่างจัง

กลุ่มแก๊งกวนเมืองชั้นเซียนเหยียบเมฆกลุ่มเบ๊อเร็อ
 หนึ่งล้อมวงคุยกันเอะอะเอ็ดตะโรอยู่ในร้านขายข้าวต้มกุ๊ยริม
 ปากตรอก ในจำนวนนั้นมีเจ้าทวย วายร้ายผู้เคยร่วมงานสำคัญ
 ตลอดจนเคยเป็นปรปักษ์เชือดเฉือนกับเขามาอย่างโชกโชน
 นับครั้งไม่ถ้วนหนึ่งเป็นประธานอยู่ด้วย ทั้งหมดมองเห็นเขา
 พร้อมๆกับที่เขาเห็นพวกมัน

พริบตาเดียวนั้น ชีพก้าวพรวดถึงเชิงหั้นหมู บังตอ
ชนิดใบใหญ่ขาวเป็นเงารับของอาเสียดั่งสองเล่มถูกหิบบิ้นมา
กำแน่นอยู่ในมือ ก่อนที่คนหนึ่งคนใดในกลุ่มนั้นจะคว้าได้ทัน
แล้วจอมทรชนก็เดินยืมกริมเข้าไปกลางวง หยุดยิ้นค้ำอยู่หน้า
เจ้าทวยผู้ซึ่งนั่งชำเลื่องมองดูขวดโศดาดอยู่

บริวารของมัน 6-7 คนเฝ้ากริบ ทุกคนอยู่ในอาการสงบ มันแน่นอนนักในข้อที่ว่า ปวงวายร้ายทั้งหลายรู้จักกับบุรุษผู้มีนามว่า ชีพ ชูชัย เป็นอันดี

และโดยสันดานของนักบุญหรือนักเลงที่ไหนก็ตามที่เกิดขึ้น
บรรดาอาวุธมีดพร้าคทาขวาน หรือแม้แต่ปืน ก็ยังหาเป็นสิ่งที่น่า
พรันพรึงเท่ากับบั้งตอที่อยู่ในมือของชีพขณะนี้ไม่ มันอาจจะใช้
เป็นอาวุธสั้นสำหรับกระหน่ำฟันตุ้ หรืออาจจะใช้เป็นอาวุธยาว

ปลิวไปยังอวัยวะส่วนใดของใครก็ได้ และอ้ายแผ่นเหล็กมีคม
สำหรับเงื่อนไขหมูชนิดนี้ แต่เข้าที่ใด ที่นั้นก็แบะออกเป็นเสียง
ปิดป้องหรือหลีกหลบได้ยากยิ่งนัก

ดังนั้นจึงไม่น่าจะสงสัยอะไรเลยที่บรรดาตะไลเพลิง
ทั้งหลายพากันนั่งมองดูตากันปริบๆ ซึ่พียัมกับทวย

“เฝ้าพวก ไม่พบหน้าค่าตากันเสียนาน ข้ามีธุระอะไรจะพูด
กะเอ็งหน่อย ออกมานี่แหละ”

ทวยหัวเราะไม่สนิทนัก แข็งใจเอ่ยปากชวน “มาจากไหน
กันล่ะนี่ นั่งลงก่อนเถอะน่า กังด้วยกันหน่อยเป็นไร”

ซึ่พียัมอีกครั้ง แต่ในครั้งนี่เสียววาบเข้าขั้วหัวใจของ
เจ้าทวย บังตอทั้งสองเล่มลับเสียดสีกันดังเป็นเสียงน่าสยิว

“มึงจะลุกขึ้นไหมอ้ายทวย!”

“อยู่ย้ ลุกก็ลุกสิจ๊ะพี่ แต่วางอ้ายนั่นเสียก่อนเถิด น้องเสียว
กบาลพิลึก”

ทวยครางอ่อยๆ ลุกขึ้นโดยดี เดินออกไปนอกร้าน ชีพ
ยิ้มนิดๆ โยนปังตอโครมเข้าไปในตู้กระจกใส่อาหารของร้านข้าวต้ม
หันกลับมองดูบิรารของเจ้าทวยเหล่านั่น ประกาศขึ้นห่าวๆ

“ภูมิธูระอะไรจะปรึกษากับลูกพี่มึงหนอย ไม่ใช่เรื่อง
ของมึง อย่างง่ อย่างตามออกมาละ”

ไม่มีใครอยากเจ็บตัวหรือบางที่อาจตายส่งไป จึงไม่มีใคร
ตามออกมา เมื่อเขียนชั้นลูกพี่เขาจะเจรจากัน เขียนชั้นลี้ล่อ
ก็รู้ดีอยู่ว่าธูระไม่ใช่ที่จะต้องเสือกสอด

ชีพเดินหนัก ๆ คุมมาทางเบื้องหลังของทวยหลบเข้า
ไปในซอยแคบอยู่ด้วยน้ำครำและผนังของกำแพงตึกเก่าๆ
ตอนหนึ่ง พอลับตาคนกระซอกเจ้าทวยหันกลับมามันคอดิต
กำแพง เจ้าทวยเคยเข็ดเขี้ยวมานักต่อนัก ในภาวะเช่นนี้ไม่ทำ
ให้มันคิดจะต่อกรเลย นอกจากจะยกมือวันทาท่วมหัว

“อย่าทำฉันเลยจะพี่ เอาฉันไว้ใช้ดีกว่า วันหน้าวันหลัง
ยังมี ฉันไม่ใช่้ายพัคตร์หรอก ฉันกลัวพี่จริงๆ ให้ตายโหงตายท่า
สิเฮ้อ!”

ชีพหัวเราะกร้าวในลำคอ ดวงตาวาวเป็นประกาย

“กูไม่คิดจะทำร้ายมึงหรือก้อายทวย ทั้งๆที่กูเพลอ มึงก็แอบกัตุกัณับครั้งไม่ถ้วนมาแล้ว แต่เนี่ยละ กูมีธุระจะถามอะไร มึงหน่อย มึงรู้ใช่ไหมว่ากูไม่ชอบคนโกหก”

“รู้รู้จะ โกหกพี่ พี่ก็กระที่บรากลือดเท่านั้น”

“ดีแล้ว ไ้สั่งให้ใช้มึงคุมสมัครพรรคพวกมาเกาะกะแถวนี้ทำไม”

“แหม มันตอบยากนะพี่นะ พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าฉันเป็นลูกน้องเขาคือหนึ่ง เขาใช้เขาก็ให้เงิน แต่ถ้าฉันไม่ทำ ฉันก็ตายโหงเท่านั้น”

หลังมือหนักอึ้งราวกับลูกธนูมือซัดผัวจะเข้าที่ใบหน้า ทวยผองจะไปติดกำแพงครางอู้

“เนี่ยละ ไ้เกลเกลือกตีนัก ถ้ามึงยังตอบไม่เข้าประเด็น กูจะจับหัวกดน้ำคร่ำเดี๋ยวนี้”

“โอย กลัวแล้ว”

“บอก อ้ายสิงห์ใช้มึงมาแถวนี้ทำไม”

“เขา...เขาใช้ให้มาทดลองวางระเบิดที่รางรรางจ๊ะ”

“ระเบิดอะไร”

“ระเบิดอะไรก็ 모르 เขาให้ฉัน ฉันก็รับมา”

ทวยล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบเป็กทองเหลืองสำหรับ
กลัดกระดาดขนาดหัวแม่มือขึ้นมาส่งให้ เพียงพริบตาเดียว
ที่เห็นวัตถุชนิดนั้น ซึ่พ ชูชัย จำได้ในทันทีว่ามันเป็นระเบิดพิเศษ
สำหรับก่อวินาศกรรมเกี่ยวกับรถไฟและโรงงานอุตสาหกรรม
ซึ่งเคยค้นพบในกระเป๋าคือของกินรี

แต่กิริยาของเขาในขณะนั้นไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจอะไร
ด้วยเลย

“อูย! ระเบิดสันมือสันตีนอะไรของมึงวะ เป็กกลัดกระดาด
แท้ๆ นี่เหรอกี่มึงจะไปดักกรรราง”

“โธ่ พี่ไม่รู้อะไร รูปร่างเหมือนเป็กกลัดกระดาดจริงแหละ
แต่พี่ดูสิ หัวมันตัน เห็นไหมล่ะ ข้างในเป็นดินระเบิดที่อัดไว้
เป็นพิเศษ เวลาใช้ถ่างขาสองข้างนี้ออก กดคร่อมไว้กับรางรถ

พอไฉ่เต่าเหลือองห้อยปลูกลงๆผ่านมาก็ ตูม! กลายเป็นเศษเหล็ก
ขายเชียงกงได้เลย ความจริงรถรางยังเล็กไป เขามีไว้สำหรับ
รถไฟแท้อยู่ นี่เขาให้มาทดลองดูก่อน”

“เท่านั้นแหละหรอ”

ซีฟตะคอก

“มันใช้ให้มึงมาทำอะไรอีกคีนี่ ปล้นหรือเปล่า?”

“เปล่าๆ ให้ตายโหงสิเฮ้อ นอกจากดักรถรางแล้ว คีนี่
ดีสิบสองตรงเขาให้พวกฉันไปวางระเบิดเวลาที่สะพานพุทธด้วย
ห้าทุ่มถึงจะไปรับลูกระเบิดที่บาร์สุขสันต์”

“โคตรมึงรับจ้างมาทำอะไรกันไม่ใช่ธุระอะไรของกู แต่ที่
กูเอามึงมานี้ ต้องการจะรู้อย่างเดียวว่าอายสังหฺลือกพีของมึง
เดี๋ยวนี้อยู่ที่ไหน”

“เมื่อหัวค่ำนี้เขาไปบางปะกักับเลดีคนหนึ่ง คงจะกลับมา
ในราวห้าทุ่มตรงตามเวลาที่นัดไว้”

“มันมีแผนการอะไรเกี่ยวกับตัวกูบ้าง ไอ้ทวย บอกมาตามตรง กูไม่เอาเรื่องเอาราวอะไรกับมึงหรอก แต่บัญชีสำหรับอ้ายสิงห์ที่กูยังไม่ได้แจ้งยังมีมากนัก”

“เขากำลังคิดที่จะเก็บฟอยอยู่”

เจ้าทวยบอกด้วยเสียงประจบ

“พี่ระวังตัวหนอยก็แล้วกัน ก็รู้ดีอยู่แล้วว่า เรื่องมันมาจากที่พี่ไม่ยอมลงเขา สำหรับฉันสบถสาบานเจ็ดวัดเจ็ดวาเลยว่าไม่เคยคิดหักหลังพี่เลย เท่าที่เห็นๆมาก็เพราะตกบันไดพลอยโจนเท่านั้น”

“เออ กูรู้ดี”

ทรชนลากเสียงหนักๆในลำคอ ซ่อนยิ้มไว้อย่างมิดชิด

“ขอบใจมากที่เตือนให้กูระวังตัว กูอยากรู้เท่านี้เอง มันจะจัดการกับกูเอง หรือส่งพวกมึงคนไหนมาเล่นงานกู”

“เขาเพียงแต่คิดเท่านั้น ยังไม่ได้ใช้ใครเลย ใช้ฉัน ฉันก็มายเอา ใช้อ้ายพัคตร์ อ้ายพัคตร์ก็เกี่ยงคนอื่น เลยไม่มีใครขันอาสา เอาเถิด ถ้าเขาจะเอาพี่จริงเมื่อไหร่ ฉันจะหาทางบอก

ให้รู้ล่วงหน้า จะได้ระวังตัวไว้ เชื้ออัยทวยเถื่อนหา ไอ้ทวยไม่กัด
ผีหรือก เรื่องที่เล่าๆมาผีรู้ดีไม่ใช่รี มันเป็นแผนของอัยกิมกับ
อัยพัคตร์แท้ๆ ที่ยิงผีบนถนนสายกรุงเทพ-ชลบุรี คืบวันปล้น
ธนาคารคราวนั้นนะ สำหรับฉันนั้นทำงานแลกเงินไปวันหนึ่งๆ
เท่านั้น อาศัยบารมีเขาคุ่มหัวอีกที ฉันไม่สามารถจะยืนโดดเดี่ยว
ได้เหมือนผีนี้หนา ชินไม่มีตัวเฮีย โปลิตยังฉันเหมือนหมาตัวหนึ่ง
ไปแล้ว นี่เขาหนีหลังอยู่ ฉันมันเป็นเพียงลี้ล่อเท่านั้น”

ชีพคล้ายมือออกจากคอของทวย เท้าสะเอวหัวเราะหึๆ

“เท่านั้นแหละ มึงจะไปไหนก็ไป จะทำอะไรระวังเงาหัวไว้
ให้ดีด้วย แล้วไม่ต้องบอกอัยสิงห์นะว่ากูพบมึงที่นี่ ลูกน้อง
ของมึงที่เห็นอยู่เมื่อกี้นี้ก็เย็บปากมันไว้เสียด้วย”

“โอ๊ย รับรองเลย ฉันไม่บอกให้เขารู้หรือก ชินบอกสิว่า
พบกับผี ผีสิงห์เขาจะได้กระต๊อบฉันจนจรดไปเลย ว่าแต่ผี
มาจากไหน จะไปไหน”

“กูตัดใจเพชรอีคุณนายอะไรคนหนึ่งก็รู้ว่าที่สะพานหัน
เมื่อกี๋ตำรวจมันกวาดตามหลังดิมาเลยหลบเข้ามาที่นี่ พอดี

เจาะมึง อยากจะถามเรื่องอ้ายสิงห์เท่านั้น เดี่ยวกูจะไปโรงจั่ว
เขาวราชันนั้นหน่อย”

ชีพตอบมาโดยไม่ต้องคิด

ไม่ต้องสงสัย เจ้าทวยเชื่อนสิทเกินกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์
หัวเราะเหะๆประจบ

“ถ้าพี่ไม่รีบร้อนกลับไปกึ่งกะฉันท่อน แล้วเราไปด้วยกันดี
ไหม”

“ไปกะมึง”

ชีพทวนคำเสียงหนักๆ บ้วนน้ำลายปรี๊ด

“รูระอะ! ไรกูจะไปกับมึง ประโยชน์อะไรกูก็ได้สักนิด
เขาจ้างมึง ไม่ได้จ้างกูนี่หว่า พลาดท่าพลาดทางตำรวจยิงตายห่า
มึงเองก็ระวังไว้เถิด สุ่มสี่สุ่มห้าต้องไปนอนอยู่วัดดอนแบบผี
ไม่มีญาติ ไอ้สิงห์มันเอาเปรียบลูกน้องทุกคน ขณะที่มันนอนกอด
ผู้หญิงสบายและรายได้มากกว่า ลูกน้องต้องเสี่ยงกันแทบตาย
อูย! กูเข็ดแล้ว”

“พี่พูดน่าฟัง”

เลียบครุฑ ตอน พยัคฆ์ร้าย 666 เล่ม 3

prism
ปรีสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com

@amarinbooks

Prism Publishing

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ พิมพ์ครั้งแรก 2557

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีสม กรกฎาคม 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8116-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)